palju kui ise tahawad.. Kus nii rohkest rahwas koos, seal ei tee mõned rohkemine enam koormat.«

Aga kui palumata wõeraste hulk palutud pulmalistest paarkorda suuremaks kaswab, kuis lugu siis? küsis Köikinägew.

Pulmaperemees kostis: »Seda ei ole kuskil rahwa mälestusel nähtud ega kuuldud, sellepärast ei mõista mina teie jutu.

Wõeras mees ütles: Teie saate minu juto kohe mõistma, kui minu kübara pähä panete ja silmad toa lae poole tõstate. Siis wõite enda nägemist mööda nõuu pidada, kas teil lootust on söögi ja joogi waraga läbi saada? Seda üteldes pani ta oma kübara pulmaperemehe pähä. Suur oli pidude walmistaja imestus, kui ta silmi lae poole tõstes, weike wõeraste hulka nägi, mis kui sääse pere, kenal kewaduse õhtul, lae al kihises. Tema küsis kohkudes wõera käest: »Mis elukad need on? Minu hing ei teadnud neist midagi. Wõtan teie kübara pääst, siis kauwad weiked loomad kui tuul ära; panen ma kübara pähä, kohe leian neid jälle wanas paigas. Aga — toho! — mis ma näen, nemad tühendawad waagnad ja kannud laual tühjaks, enne kui pulmalised sööma saawad. Kuis wõiksin ma nende käest peasta, kes minu maja kipuwad tühendama? Need söowad kõik paljaks, ehk kül isse pisukesed on.

Köikinägew wastas: Ma tahan palumata wõerad rutust teie majast wäljakihutada, kui teie seda soowite. Teie peate natukeseks aeaks palutud wõerad õue peale melitama, siis tahan ma toa neist pisukesest puhastada. Uksed ja aknad pange hoolega kinni, et kuhugi pragu ei jä; nisamuti ka kõik oherdi augud seinades. Wäljaminiku wärawakest ei tohi kuhugi lahti jäta, muido peasewad mõned nurjatumad paku.

Pulmaperemees ei tahtnud kül naljakat lugu uskuda, siiski täitis ta tõrkumata wõeramehe tahtmist, et näha saaks, mis ime pikemalt pidi sündima.

Peremees palus oma wõeraid õue peale natukeseks aeaks astuda, üteldes, senni walmistawad ümmartajad paremine sööma lauda ja toowad uuest täidetud konnud lauale. Siis pani ta uksed ja aknad kinni, et kuhugi pragu ei jäänud. Oherdi ja oksade augud topiti seinades nisamuti kinni; ega wõinud siin ükski loom peasta. Köikinägew üksi jäi weike wõerastega tuppa. Peremees oleks häämeelega ka senna jäänud, mis kübaramees temale ei lubanud.

Kui Köikinägew uksed, aknad, seinapraud, oherdi ja oksaaugud kõik kindlad leidis, wõtis ta nõiawembla käte, laskis lae al ja seinanurke mööda malaka tantsida, et lust oli näha. — Lühikese aea pärast oli weikede perekond sootumata toast kadunud, aga igast ühest pisuke weepiisk mahajäänud. Neid piisakesi leiti wäga palju, sest toapõrand näitas üleültse märg, kui oleks paksu wihma sadanud. Uks oherdi auk oli kogemata kinnipanemata jäänud, se läbi üks weike mehike wälja peasnud. Pögenemise

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1855, lk. 32